

Marinela Kvapil

UBISTVO
U RIJALITIJU
NIKOME NI REČI

Izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2013.

I

Nije se sećao žene koja je sedela preko puta njega. Ne ovako kako je sad vidi. Istina, posle onoliko alkohola i tamburaša koji su ga odveli u onaj njegov beli, beli svet ne bi prepoznao ni vlastitu majku.

Sećao se njene pegave kože na zadnjem sedištu svog srebrnog „sitroena“ skrivenog od pogleda ljudi koji su odlazili sa obližnjih splavova. Setio se da je pomislio kako nikada do sada nije bio sa riđom ženom i kako su joj pege baš lepo pristajale na koži boje porculana. Nije mogao da se seti da li je iskreno uživao u strasti koju su podelili ili je samo kao akrobata u vazduhu pratio gimnastiku svoje partnerke jer mu od toga zavisi život. To mu je već bilo mutno. Kao stakla automobila u kome su izvodili svoju tačku.

Pozvala ga je rano jutros i zvučala kao da je ostatak noći provela birajući imena za njihovu decu. On se nije sećao ni njenog. Tamara, Tanja, Tijana...

– Tara – rekla je glasom koji kao da je sledio tok njegovih misli – bilo je bučno sinoć, možda si zaboravio.

Sada su sedeli za istim stolom u „Šansi“. Iznad njih je bio pun mesec. Smenio je umorno sunce koje je izdašno obavilo svoj posao iako tek što je počeo april. Bašta restorana je bila puna, stolovi preblizu i mogao je jasno da čuje o čemu drugi razgovaraju. Nju nije mogao da sluša. Ne više.

S vremena na vreme bi je pogledao u oči ili klimnuo glavom. To se dešavalo samo onda kada nije odmeravao njen dekolte i pokušavao da se seti zašto je uopšte pristao da se sretnu. Dekolte je bio prilično dobar i pun, razlog loš i prazan, dokolica po običaju. Bila je od onih žena kojima zbog svetle puti i očiglednog truda nije mogao lako da pogodi godine. Možda ih je imala trideset i koju, možda i malo više. Duga riđa kosa bila joj je skupljena u rep kojim se poigravala dok je pričala o nečemu čemu je davno izgubio nit. Razmišljao je o tome kako se priroda pobrinula da, iako definitivno nismo monogamna stvorenja, imamo taman onoliko partnera u životu koliko možemo da podnesemo. U njenom slučaju priroda je bila prilično izdašna, i da nije bilo te jedne sitnice ne bi sada morao da planira beg.

Uhvatio je nit u trenutku kada je izgovarala najbesmiselnije dve reči:

– Nemam reči!

Izgovorila je to kao da je otkrila najveću istinu, kao da je potvrdila da je Zemlja okrugla. Nije imao pojma šta ju je ili ko ju je to, navodno, ostavio bez teksta, ali bio mu je beskrajno zahvalan. Gledala ga je svojim krupnim smeđim

očima, očekujući odgovor. Osećao je da je njegov red, ali je morao samo na trenutak da oseti radost tišine. Da li će zvučati čudno ako kaže: „Hvala kurcu!“? Verovatno.

Stvar je bila u tome što je inspektor Bogdan Savić i do sada sretao žene koje su volele da pričaju, ali ona je imala glas kakav su glumice pozajmljivale crtanim junakinjama u „Jagodici Bobici“, ili već nekom sličnom hororu. To je bila ta sitnica. Telo boginje koje sve vreme vrišti: „Ja sam Štrumpfeta, tidam, tidam, tidam!“

– I, šta ćemo sad? – prekinuo ga je njen glas.

– Da platimo? – jedva je dočekaao da ponudi.

– Ha-ha, kako si ti blesav – nasmejala se kao histerična Vila Zvončica – naravno da ćemo platiti, mislila sam na nas dvoje.

Nema ničeg goreg od objašnjenja koje nisi tražio. Ljudi bi trebalo da poseduju bar toliko inteligencije i uviđavnosti da ne objašnjavaju očigledne stvari, jer time neće promeniti tuđe stavove i osećanja, pomislio je.

– Pa nas dvoje smo, kako beše ono kažu u ovim vašim ženskim serijama, prijatelji sa povlasticama. Jel' tako? – odgovorio je umesto toga.

– Da, valjda tako. Ali ja nisam devojka iz tih serija.

Naravno da nisi. Ti si jebena Štrumpfeta!

– Stvarno? A iz koje si ti serije?

– Iz neke porodične. Znaš ono, devojka se zaljubi, uda, rodi decu i živi srećno do kraja života. Kod mene nema tajnih veza i povlastica. Sve je savršeno jednostavno i transparentno.

Gledalac „*Utiska nedelje*“ i simpatizer Demokratske stranke, presudio je. Moraće opet da se posluži istim prljavim trikom. Zavukao je ruku u džep jakne koju je prebacio na susednu stolicu.

– To je lepo. Ali rekao sam ti da je moj posao malo haotičan, bez radnog vremena i kancelarije. Sa mnom je bolje ići polako i ne računati na sigurno.

Pokušavao je da ostane neopažen dok je kopao sve dublje rukom po džepu.

– Meni tvoj posao deluje baš zanimljivo. Čak nekako zapaljivo, ako znaš na šta mislim – ugrizla se ovlaš za donju usnu dok je izgovarala poslednju rečenicu. *O, Bože, da li je moguće da mi se to opet dešava!* Konačno je u džepu napipao ono što je tražio. Taster broj jedan *speed dial* za službeni telefon.

– Pali te opasnost znači, braaavo!

Telefon na stolu ispred njega je zazvonio. Pogledao je u aparat, pa tobože preneraženo u nju.

– Nije trebalo da prizivaš moj posao. Ovo mi se uvek desi kada najmanje želim, izvini. Halo? Ja sam.

Gledala ga je netremice. On je brojao u sebi do deset. Kada je izbrojao opet je progovorio.

– Dokle će ti klinici da se rokaju?! Dolazim odmah.

Pogledao je sa izrazom žaljenja.

– Opet ubistvo. Izvini, moram da idem.

Bio je već u svojim kolima kada se zvono na službenom telefonu ponovo oglasilo. Ovoga puta izistinski. Znao je! Uvek kada izvede svoj jeftini trik neko zaista bude ubijen!

II

Na putu ka Avali, gde ga je već čekala interventna ekipa, stao je da natoči gorivo u svoj srebrni „sitroen CX“. Obožavao je taj auto i ni po koju cenu nije pristajao na uniformisane službene mašine. Dok je momak točio do vrha, zamišljeno je gledao u unutrašnjost automobila. Plave presvlake od pliša mogle su da ispričaju mnogo toga, čak i ono čega se sam nije sećao. Bio je svestan da je upravo, još jednom, ispao muška svinja i bilo mu je žao zbog toga. Razlog njegovog kajanja bila je Minja, njegova trinaestogodišnja ćerka. Uvek kada bi gledao u oči razočarane žene kojoj je upravo srušio bajku o sreći, ljubavi, vezi, mogućem braku i porodici, video bi njene oči. Njoj je to isto učinio pre šest godina, kada je odlučio da ostavi njenu majku. Nju nije odlučio da ostavi, ali kao da jeste. Minjine oči govorile su svaki put da se tako osećala. Svih jebelih šest godina. A onda, bio je tu i strah koji je verovatno delio sa ostatkom svih očeva na svetu, da će neki skot povrediti njegovu devojčicu, baš kao što je to on učinio njenoj majci, pa onda Jani, pa svim ovim devojčkama

koje su svojim zgodnim telima dodirivale plavi pliš njegovog srebrnog „sitroena“. Bilo bi fer da Minju nikada više niko ne povredi. On joj je već naudio dovoljno. I ako ima neke kosmičke pravde, ona će pravo sa nekog plišanog sedišta pred matičara. Tako je zamišljao, tako je želeo. I zato je u svakom razočaranom pogledu video nju i osećao mučno kajanje. Jana mu je jednom rekla da nije muška svinja, jer inače ne bi ni sekunde razmišljao o svim tim tužnim očima. Rekla je da muške svinje ne stižu ni da pogledaju žene u oči. On nije muška svinja, on je naprosto... takav. Tako je govorila sada, četiri godine pošto se posrao i po njenom životu. Tada nije bila takva Marija Magdalena. Naprotiv.

Platio je gorivo i vratio se na put ka zločinu koji ga je strpljivo čekao. *Baš čudno mesto za ubistvo*, pomislio je. Mada, u vreme kada nemaju mira ni oni koji pate od dijareje, kada se potpuni anonimusi na društvenim mrežama utrkuju da obznane svaki detalj o sebi, kao da to uopšte ikoga zanima, gde bi bilo umesnije ubiti nekoga nego pred kamerama? Ubiti nekoga u tajnosti, ne upoznati javnost sa tim, ne dati priliku uticajnim tviterašima, blogerima i ostalim veb-frikovima da iznesu svoje cenjeno mišljenje o tom činu, bilo bi prosto nekulturno. Ovaj ubica je izgleda to poštovao i zato je svoju žrtvu pronašao u rijaliti programu koji je besomučno vrtela jedna ogavno komercijalna stanica. Tek tako, pred kamerama, neko je žrtvi oduzeo priliku da se ikada više javno eksponira. A čemu onda život?

Nije mogao da se pohvali da je revnosni gledalac rijalitija „Ljudi sa tajnom“, ali je znao osnovno, a to se svodilo na stari dobri voajerski recept: pred budnim očima kamera koje su ih pratile 24 sata dnevno, neke kvazislavne ličnosti živele su svoje živote. Emisija pak nosi naziv „Ljudi sa tajnom“ jer parovi koji u njoj gostuju imaju neku tajnu koja ih povezuje. Niko živ nije znao jesu li to uistinu tajne ili su nameštaljke, ali je glavna caka bila u tome da svaki par vešto krije svoje adute i tako raspaljuje maštu miliona voajera. Samo je par koji pobedi morao, za nagradu od čak 250 000 evra, da oda svoju tajnu. Nekome od njih tajna je izgleda došla glave.

Pored puta je ugledao veliku betonsku halu, TV studio koji izgleda kao luksuzna kuća pokrivena kamerama i mikrofonima. Delovala mu je nekako beživotno, što je, da ironija bude veća, u trenutnim okolnostima bilo tačno. Zaustavio je srebrnu pticu ispred pokretne kapije i rutinski pokazao portiru značku. Čekajući da se kapija pokrene pogledao je u telefon. Zašto da ne, momci iz internet kriminala su mu instalirali Tviter još pre nekoliko meseci, pogledaće da li se neko na mreži već bavi prekinutim rijaliti programom. Otrovnih komentara na račun programa koji tobože ne gleda ni rodbina učesnika bilo je na stotine. Niko ne gleda, svi znaju da je šou prekinut. Zanimljivo. Bilo je i onih na račun morala i inteligencije učesnika. Jedan od onih komentara u kome se, po tviteraškom običaju, firme i udruženja nasumice nazivaju imenima poznatih ličnosti,

do suza ga je nasmejao. Bio je na račun sestara, pevačice i glumice koje su učestvovala u programu „Ljudi sa tajnom“, i glasio je: „Časne sestre Lekić“.

Portir ga je pogledao strogo i sa neodobravanjem. Tek tada je shvatio da se naglas nasmejao, što je u ovom trenutku bilo prilično neprikladno. Kapija je sada već bila potpuno otvorena i čovek je mirno čekao da inspektor uđe u kompleks produkcije pod nazivom „Fabrika zabave“, što je, u ovom trenutku, bilo podjednako neprikladno koliko i njegov smeh.

Dvorište betonske hale bilo je potpuno pusto. Među parkiranim kolima ugledao je i patrolno vozilo koje je prvo stiglo na mesto zločina. Uz njega je bio parkiran i jedan sanitetski kombi. Osvrnuo se još jednom oko sebe i kada se uverio da je dvorište i dalje pusto, prišao je velikim staklenim vratima betonske „Fabrike zabave“. Nije stigao ni da položi ruku na kvaku kada se začuo zvuk zujanja. Neko mu je već otključao vrata. Pogledao je u kameru iznad svoje glave, koja je i dalje snimala sve što se dešavalo unutar zdanja. Pitao se koliko ubica mora biti drzak da bi počinio zločin pred ovoliko očiju.

III

Čim je ušao u hodnik „Fabrike zabave“ ispred njega se stvorio mladić kojeg je produkcija očigledno zadužila da mu bude vodič. Nadao se da će biti govorljiv, mada je pretpostavio da su delegirali nekoga od poverenja, nemuštu senku koja će ga pustiti da sve sazna na teži način.

– Inspektore, dobro večer, ja sam Mane. Vaše kolege su već neko vreme unutar ringa, molim vas pođite za mnom – bilo je sve što je tamnoputi mladić rekao pre nego što se hitro okrenuo i pošao hodnikom napred.

– Inspektor Bogdan Savić – rekao je više reda radi. – A šta je to ring?

Ne okrećući se Mane je mirno odgovorio: – Biće vam jasnije kada dođemo do njega.

Nastavili su put lavirintom hodnika duž kojih su se nalazila uglavnom ista metalna vrata iza kojih se nije moglo videti ništa. Tišina je bila sablasna. Ponegde bi se čuo bat koraka ili neki drugi zvuk koji je potvrđivao da tu ima ljudi, ali glasova nije bilo. To nije bio dobar znak. Kada bi se dogodio

neki zločin, a pogotovo ubistvo, ljudi su se skupljali oko mesta nedela poput lešinara. Možda ružna i prostačka, ali prirodna reakcija. Nekome je to bila prva prilika da vidi leš, drugi su želeli da se uvere da takva svirepost zaista postoji, treći su samo tražili temu za razgovor i malo uzbuđenja. Ipak, svima im je bila zajednička radoznalost koja ih je terala da se na mestu zločina konačno uvere da su naši usrani životi definitivno prolazni i da, zbog nečijeg hira, mogu nestati već sutra. Tišina na mestu zločina, za iskusnog inspektora kakav je bio Bogdan Savić, značila je strah, ali ne od ubice, već od onoga što je neko mogao otkriti.

Mane se okrenuo ka njemu isto onako iznenadno kako mu je na početku puta okrenuo leđa. Pogledao ga je pravo u oči i dao mu do znanja da je čuo njegovo ime:

– Inspektore Saviću, deo kroz koji smo sada prošli čine kancelarije, u njoj rade naši zaposleni. Kada prođemo kroz ova vrata naći ćemo se u ringu. Ring je mračan hodnik koji okružuje kuću u kojoj borave učesnici našeg programa „Ljudi sa tajnom“. U tom mračnom hodniku videćete sada napuštene kamere, za kojima inače sede naše kolege i snimaju sve što se u kući dešava. To je ring, tunel iz koga posmatramo učesnike programa. Izvolite.

Mane je širom otvorio vrata i propustio ga u potpuni mrak. Nije video ni kamere, ni hodnik, nije video baš ništa. Ali je čuo. Čuo je glasove u daljini, a čuo je i Manetove korake. Mogao je da prekine ovu lakrdiju u trenutku, ali je

želeo da sazna dokle će ga odvesti igrokaz koji mu je prikazao ovaj čovek potčinjen moćnom vlasniku produkcije.

– Ovo će nam pomoći da se krećemo kroz ring – rekao je Mane i propustio snop svetlosti ispred njega.

Bogdan je žmireći protrljao oči, a Mane je već propuštao sledeći snop. Sada mu je bilo jasno gde se nalazio. Hodnik je bio ofarban u crnu boju. Desni zid nije imao nikakav otvor. Levi je na svakih metar i po imao po jedan veliki prozor prekriven crnim zavesama. Snopovi svetla sada su ulazili u hodnik kroz polurazmaknute zavese. Ispred nekih prozora stajale su velike kamere kakve je viđao u televizijskim studijima. Pored kamera bile su visoke barske stolice i na njima još nešto crno. Prišao je i sa jedne stolice podigao crni materijal koji je tu ležao.

– To je crni plašt – rekao je mirno Mane unapred pogađajući neizgovoreno pitanje – svi naši kamermani moraju da ih nose kako ih učesnici ne bi primetili.

– Ne razumem, zar učesnici nisu dobrovoljno u ovom cir... vašem programu?

– Naravno, ali da bi se prirodnije ponašali ne smeju biti previše svesni kamera. Oni svi nose mikrofone 24 sata dnevno, kamere su svuda u kući, vise na zidovima oko njih, ali posle nekog vremena svako zaboravi na te detalje. Ljudi se opuste i tek tada od njih dobijete iskrenu emociju i reakciju. Zato je i ring mračan. Kamermani rade u apsolutnoj tišini i otkrivaju zavese tek onoliko koliko im je dovoljno

da snime učesnike. Nose crni plašt da se kroz ogledala ne bi reflektovala svetlost.

– Kakva ogledala?

– Ono što je za nas prozor za one koji borave u kući je ogledalo. Oni ne vide ring, vide sebe.

Bilo mu je jasno šta je mladić želeo da mu kaže. Iako je bilo teško pomisliti da bi neko zaista mogao da zaboravi na kamere koje jure svuda oko njega, mislio je da je sa protokom vremena to bilo sasvim moguće. Na prihvatanje ove ideje odlučio se jer je i sam mnogo puta video kako ljudi puknu tokom ispitivanja u policijskoj stanici. Isprva bi bili hladni i čvrsti kao stena, mislio bi čovek da ih nikada neće razbiti i izvući istinu koju kriju duboko u sebi. A onda, malo-pomalo, ako inspektor vešto ispituje, zločinci bi se osetili kao na toboganu. Razgovor je čak tekao tako da je sve išlo u njihovu korist, istražitelj bi im poverovao, bio je na njihovoj strani. I tada, kada bi poverovali da su ga ubedili i da je sledeće što će čuti zvuk vrata koja se otvaraju i propuštaju ih da odu i nastave negde drugde sagu o svojoj nevinosti, osetili bi čelični stisak tog jednog pitanja na kome su se okliznuli. Stisak koji ih nikada i nigde više neće pustiti, danak prevelikoj veri u sebe i tom malom padu koncentracije u kome je istina izletela iz njih kao da je vulkan nezadrživo proradio. Zato je verovao da posle nekog vremena provedenog pred kamerama i kod najokorelijih pozera i glumaca, bar na trenutak neka neželjeno iskrena emocija, pokret, reč mora izaći na videlo.

– Nije mi jasno kako je neko mogao potpuno da zaboravi na kamere i odlučila se na ubistvo – bacio je pred mladića mamac, ali je Mane samo pogledao ispred sebe i pozvao ga:

– Vaše kolege vas čekaju, verujem da vam oni mogu reći sve što vas zanima.

Mrtva usta ne govore, bio je u pravu kada je pomislio da je Mane nemušta senka. Taj mu neće reći ni reč više od ovoga. Nije bio ovlašćen da otkriva svoje misli i osećanja, već samo da daje određene informacije. Neće za sada stavljati na probu njegovu lojalnost gazdi. Odustaće od daljeg zapitkivanja.

Mane je grabio napred hodnikom propuštajući ponegde svetlost kroz prozore-ogledala. Tako je Bogdan mogao da vidi ono što je tu i tamo ulovio i u televizijskom prenosu: unutrašnjost lepo uređene kuće i atrijumsko dvorište sa malim bazenom. U dnevnom boravku, naslonjena na veliki crni klavir, stajala su dvojica njegovih kolega i gledala u papir po kome je lekar po obavljenom pregledu tela nešto upisivao. Video je i ostatak sanitetske ekipe koja je pakovala svoje stvari nedaleko od njih. Telo ubijenog nije mogao da vidi.

Poslužio se svojim telefonom kako bi ustanovio da je tačno 22:34, jer u celoj kući nije bilo ni jednog jedinog časovnika. Mane mu je objasnio da učesnicima programa nije bila dozvoljena nikakva veza sa spoljnim svetom iz kojeg su svojevoljno ušli u ovaj šou. Nisu smeli da saznaju čak ni koliko je sati.

– Ubistvo se dogodilo između 21:03 i 21:10 – sigurnim glasom je progovorio Miloje Spasić, visoki brkajlija iz najbliže policijske stanice. Bogdan ga je već upoznao kada je radio na slučaju deviznog penzionera ubijenog u svojoj avalskoj vikendici. Njegovog kolegu, pak, novajliju Marka Protića je sada prvi put video.

– Misliš da je doktor baš toliko precizan? – začudio se Bogdan.

– Doca je potvrdio da bi to moglo da bude vreme ubistva, a to je i vreme nestanka struje, sve se poklapa. Vidiš, desio se neki kvar na mreži i ceo ovaj kraj je ostao bez struje od 21:03 do pre nekih desetak minuta.

– Čekaj, zar nisi malopre rekao da se ubistvo desilo između 21:03 i 21:10 za vreme nestanka struje, sada kažeš da je struja došla pre desetak minuta? – Bogdan je pretpostavio da se Miloje Spasić zbunio i čekao njegovu ispravku.

– E pa, vidiš Bogdane, ova emisija, ili kako oni kažu produkcija, ima agregat. Kažu da bez struje ne mogu da rade. Kod njih bez struje sve stane, i kamere i snimanje, sve. Zato su pre nekoliko godina, za ovakve neprilike, kupili agregat. I kada je nestalo struje bilo je potrebno samo sedam minuta da se sve prebaci na napajanje s tog agregata.

– A kada su se svetla upalila leš je već bio tu? – pogađao je Bogdan.

– Sve ti je jasno. Neko je iskoristio trenutak i smestio nož u stomak ovog nesrećnika. Vidiš, u kući nemaju nikakvo oružje.

Učesnici emisije ne smeju sa sobom da unesu nikakve opasne predmete ili supstance. Čak ni pljosku alkohola ne možeš videti. Ali pošto sami sebi spremaju hranu, u kuhinji ima nekoliko oštih noževa. Jedan za meso je završio u mesu ovog dečka, a ja ne znam da ti kažem kako, jer je zbog nestanka struje snimanje stalo. Cela ova hala je bila u potpunom mraku.

– I, naravno, niko ništa nije ni video ni čuo?

– Eto, vidiš, nije – pomirljivim tonom je rekao Miloje Spasić, zureći svojim velikim plavim očima pravo u Bogdana.

Za vreme svoje petanestogodišnje inspektorske karijere Bogdan je navikao da nailazi na zid ćutanja kojim su svedoci zločina pokušavali da zaštite nekada zločinca, a najčešće sebe. Verovali su da će biti bezbedniji u svom ćutanju i nemešanju, da su na taj način sklopili neki prećutni pakt o nenapadanju sa zločincem. Dešavalo se da čovek ubije ženu od batina, a da tek po tom događaju komšije počnu da pričaju kako ju je redovno lemao i kako je nesrećnica cvilela i zapomagala po celu noć. Strah je pretvarao i najveće alapače u monahinje zavetovane na ćutanje. Ta seljačka politika nemešanja u tuđe probleme bila je, naravno, samo prividna. Svi su znali sve o svakome i rado ispirali usta, ali kada je ta usta trebalo pokrenuti u odbranu slabijeg, svi bi se prepali. Samo jedna stvar mogla je da ih natera da razvežu jezik – sumnja da su i sami upleteni u zločin. Tu bojazan je Bogdan Savić dobro poznavao i rado je koristio u svojim istragama, pokvareno i podlo, ali tačno onda kada je trebalo.

– Miloje, hajde da mi pokažeš telo – koraknuo je napred Bogdan – i da mi kažeš šta znamo o žrtvi.

Miloje je spremno dočekaio inspektorov zahtev i krenuo ka obližnjim metalnim sef-vratima. Pre nego što ih je otvorio pogledao je u Bogdana i rekao:

– Ovo gde smo do sada stajali ti je dnevni boravak sa trpezarijom i kuhinjom. Sve je povezano i sve je, kao što vidiš, ogromno. Postoje dve spavaće sobe, kupatilo, WC, soba gde parovi, vidiš, mogu malo da se osame i ovaj špajz ili, što oni kažu, ostava. Ta prostorija služi za snabdevanje hranom i ostalim potrepštinama spolja. Tu je nesrećnik ubijen – završio je Miloje i širom otvorio vrata da propusti Bogdana.

Prvo što je Bogdan osetio kada je ušao u ostavu bio je miris krvi koji se širio oko leša. Jedan od istražitelja koji su u međuvremenu stigli obrađivao je mesto zločina i sada se pomerio unazad da bi Bogdan mogao da sagleda čitav prizor koji se pružao pred njim. Telo mladića od dvadesetak godina ležalo je na plavom itisonu u lokvi guste krvi. Pao je na leđa i iz stomaka mu je virio debeli kuhinjski nož. Na dršci noža nije bilo krvi. Nije je bilo ni oko tela, ni po zidovima, ni po okolnim policama. Nije bilo ama baš nikakvih tragova borbe. Na policama su stajali uredno složene namirnice i posuđe. Bilo je jasno da je mladić uboden baš tu, ali je isto tako bilo prilično jasno da se tome nije nadao.

– Dečko se zvao Nikola Pavlović, imao je 26 godina. Iz Užica je. Bio je pevač. Moja ti je mlađa, vidiš, pratila tu

emisiju gde se takmičio da postane pevač i snimi album. Ne ovu emisiju, sličnu, ali pre dve godine, otprilike. Dopada se devojčicama, ali nije pobedio. Ni tada, a ni sada.

Miloje je ućutao kao da saoseća sa nesrećnim mladićem.

Bogdan je laganim koracima kružio oko leša. Mladić je imao tamnosmeđu kosu i zelene oči. Njegov staklasti pogled sada je odavao iznenađenje. Bio mu je poznat, ali definitivno nije znao ništa o njemu. Ono što je sada mogao da zaključi jeste da je momak imao sve fizičke predispozicije da postane zvezda. Lepo lice punih usana, gotovo ženske lepote, divan stas i dobro razvijene mišiće.

Kada je ocenio da je dovoljno oćutao nad ubijenim, Miloje je nastavio:

– Ovde je bio sa nekom devojkom, imao je i novu pesmu. U kući je, osim njih, bilo još pet parova. Dva para su ispala proteklih nedelja. Svaki je par navodno imao tu neku tajnu. Mora da je mali pre vremena otkrio nečiju tajnu, ko će ga znati.

– Gde su sada učesnici programa? – pitao je Bogdan, pribojavajući se da su ih već poslali kućama.

– Gore, u kancelarijama produkcije. Rekao sam da niko ne mrda dok ne dođeš. A gore je i vlasnik firme. Bio je ovde i u trenutku ubistva. Izgleda, vidiš, da puno vremena provodi na poslu.

Odlično, pomislio je Bogdan. Svi su još uvek tu i sve će ih obraditi istražitelji. Mada, ako je neko i imao tragove krvi

na rukama, do sada ih je već oprao. Računao je na činjenicu da su svi još uvek pod šokom i da će možda zato neko reći nešto što inače ne bi. Pogledao je još jednom unutrašnjost ostave. Činilo se da nema ničega što tu ne pripada, da nema ni tragova. Osim...

– Gde je onaj momak Mane, iz produkcije – okrenuo se naglo ka Miloju – nađi ga odmah.

To nije bilo potrebno, Mane-senka se pojavio iza njih kao da je tu sve vreme stajao. Bogdan ga je pogledao pravo u oči:

– Ova druga sef-vrata u ostavi, ova između ovih polica, iza tela ubijenog, kuda ona vode?

– Vode u ring iz koga smo došli. Kroz ta vrata se u ostavu ukućanima dopremaju hrana, lekovi, čista posteljina, sve što im je potrebno – mirno je odgovorio Mane, kao da čita prospekt o ovom jezivom mestu.

– Kako se ta vrata zatvaraju i otvaraju, kako se sprečava da, recimo, neko od ukućana ne izađe napolje, što sumnjam da je, prema pravilima programa, dozvoljeno? – izazivački je pitao Bogdan.

– Sva vrata koja vode napolje iz kuće, kao i ta koja vode u ostavu, stalno su zaključana. Ona se otključavaju samo iz naše režije i to onda kada mi to želimo. Niko od ukućana ne može da prođe kroz njih, osim ako nije ispao iz takmičenja. Vratima se daljinski upravlja, ona su elektronska.

– Znači, između 21:03 i 21:10, u vreme kada je Nikola Pavlović ubijen u potpunom mraku, jer nije bilo struje, vrata